

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Upplaga A.

Missionsförbundet

Utgiven av
Svenska Missionsförbundet

N:r 40

Den 4 oktober 1923

Årg. 41

Innehåll: Vaken. — Studier i skriften. — Missionär Sara Sifversson. — Missionen i Ost-Turkestan. — Vår hjälp. — Från redaktion och expedition. — De nordiska missionsförbunden. — A. P. Andersson. — Ord för söndagen. — S. Wing. — Predikantmöte. — Sam. Hedenius. — Svenska Missionsförbundets Tacksägelse, Bön- och offervecka. — Annonser.

V A K E N!

Ett ord till Guds församling.

Av pastor E. Aug. Skogsbergh.

I.

Det finns naturligtvis många faror, som hota den kristna församlingen, men ingen torde vara så allmän och så farlig, som den *andliga sömnaktigheten*, dels emedan den är orsaken till en mängd andra faror och dels emedan den kommer så smygande och är, för att begagna ett under kriget ofta på engelska förekommande ord »camouflage», som skulle betyda gömd eller dold.

Den andliga sömnaktigheten och liknöjdheten kommer icke helt plötsligt. Nej, den är en i mörker lurande fiende, som ofta kläder sig i konservatism, kristlig erfarenhet, stadga m. m. Just därför är den ock så farlig och bedräglig.

Om jag förstått Guds ord rätt, var det ock den andliga sömnaktigheten, som skulle vara utmärkande för Guds församling icke minst vid slutet av denna tidsålder, inpå tiden för Kristi andra tillkommelse, i vilken vi, enligt min mening, nu leva. Så mycket mera böra vi vara vakande och väntande samt söka uppväcka varandra till kärlek och goda gärningar.

Efter att hava dragit dessa inledningslinjer, skola vi läsa några bibelställen, som enligt min mening tydligt bevisa, vad jag i korthet här angivit. I evangelium har Frälsaren givit oss,

vad jag skulle vilja kalla, profetiska varnings-signaler, som tyda på den fara, som skulle hota oss särskilt i den yttersta tiden. Vi läsa Markus, 13 kapitlet: Men när I fån höra krig och rykte om krig, bliven icke förfärade, ty så måste ske, men ännu är icke änden. Ty folk skall resa sig mot folk och rike mot rike; och det skall vara jordbävningar på den ena orten efter den andra, och det skall vara hungersnöd och oroligheter. Detta är begynnelsen till födslosmårtor.

I Matt. 25:1—13 förekommer liknelsen om de tio jungfrurna, som gingo ut för att möta brudgummen. Men märk: alla blevo sömniga, då brudgummen dröjde.

Nu heter det i första versen: Då skall himmelriket varda likt tio jungfrur. Detta lilla ordet *då* binder liknelsen vid vad som i första kapitlet har förekommit. Och vad talar evangelisten eller rättare Frälsaren där om? Jo, om sin tillkommelse.

Alltså förstår jag, att Herren ville lära oss, att vid slutet av denna tidsålder, strax före hans tillkommelse, skulle tillståndet i kristenheten eller i församlingen, om du så vill, vara sådant, att sömnaktigheten skulle vara allmän, så att t. o. m. de visa blevo sömniga. Att just denna punkt är tyngdpunkten i liknelsen är

klart åtminstone för mig. Därför riktar han förmaningen till sina lärjungar direkt sålunda: Vaken fördenskull; ty I veten icke dagen, ej heller stunden.

Jag skall icke nu inlåta mig i liknelsens detaljer. Om jag icke förstår mer av den, så är dock detta klart, att han genom densamma vill visa tillståndet samt förmanar oss till vaksamhet. Vaken fördenskull, heter det, vilket är slutsatsen i liknelsen eller den allvarliga lärdom, han ville giva oss.

Paulus skriver till de troende i Rom och förmanar dem till kristlig kärlek och andra dygder och tillägger: Och detta så mycket mer, som vi veta tiden, att stunden redan är inne, att vi skola uppstå från sömnen, ty frälsningen är oss nu närmare, än då vi blevo troende, och fortsätter: Natten är framskriden och dagen är nära, liknande därvid denna tidsålder vid natt och den kommande tidsåldern, som infaller vid Kristi tillkommelse, vid dag, Guds församlings framtidshopp.

Det är betecknande, att aposteln liknar denna tid vid natt, och därför kunde han ock tala om sömn och sömnaktighet, från vilka vi måste uppstå. Och kunde han redan på sin tid säga, att tiden var inne att uppstå från sömnen, vad skola vi väl då säga om vår tid?

Det är även en erfarenhet, som vi gjort, att ju längre det lider mot morgonen, desto tyngre blir sömnen. Då är det svårast att hålla sig vaken.

Detta har ock tjuven reda på, ty han kommer icke gärna på förnatten utan dröjer, tills man hunnit somna in tungt.

I alla dessa bibelställen ligger något profetiskt, som pekar på en tid, som skulle komma, då över kristenheten skulle vid Kristi tillkommelse vila ett tungt moln av sömnaktighet. Och emedan alla tecken tyda på att vi nu äro inne i en sådan period, måste dessa förmaningar till vaksamhet väga så mycket tyngre.

Jag har nu predikat evangelium i omkring 55 år, har förestått församlingar, då jag haft de bästa tillfällen att se det kristliga livets alla sidor, och jag har rest vida omkring i församlingarna såsom evangelist och gjort iakttagelser och jämförelser, icke allenast bland vårt svenska folk utan även bland engelsktalande, och jag

nödgas avlägga det vittnesbördet inför eder, mina bröder, att jag under denna långa verksamhetstid aldrig har funnit en sådan andlig sömnaktighet och slöhet som under de senaste femton åren. Och om vi hålla på att somna, är det då underligt, om världen, den i synd stadda världen sover en djup dödens sömn? O Gud, väck oss till besinning! Det är icke nog med det, att vi stå i fara att somna in i den andliga döden. På oss kristna, såväl åhörare som predikanter, vilar ett drygt ansvar, ty oss har Frälsaren kallat till att genom evangelium rädda förlorade. Gå ut, gå ut, ljuder kallelsen, och prediken evangelium för hela skapelsen!

Men vad kan Herren vänta av oss, om vi själva äro sovande och liknöjda, så att människors andliga nöd inte går oss till hjärtat? Vi höra såväl om de myllrande millionerna i hednavärlden som om döende på egen strand, men det går oss ej djupt till hjärtat! Det rycer till i oss, då vi äro på möten eller konferenser, men då vi komma i det vardagliga, sjunka vi tillbaka i det gamla. Visserligen predika vi och verka. Vi bilda församlingar och organisera verksamheten på det bästa sätt. Det är plan och reda i allt. Vi sjunga, vi bedja, vi offra medel — men huru är det med *elden*, *elden*, den andliga elden i själen, som skulle sätta våra hjärtan i brand för himlen, för våra egnas, våra barns och andras frälsning? Var är det förtärande kärleksnitet i själen, som gör att vi äro villiga att offra icke allenast vårt utan även oss själva uti själaräddningsarbetet?

Kärlekens makt.

*O heliga eld, som värmd mitt hjärta,
När dagen var kulen och natten var lång;
O heliga eld, som i fröjd och i smärta
Fyllde mitt sinne med jubel och sång!*

*O heliga kraft, som i prövningens tider
Löst de bojar, som bundo min själ!
Du kraft ifrån höjden för honom, som strider,
Som för honom fram till hans eviga väl!*

Ida Zellander.

STUDIER I SKRIFTEN.

Ytterligare om förhållandet mot felande bröder.

X.

I förra betraktelsen talade vi om huru vi skola förhålla oss till dem, som råka falla i någon synd, därvid vi särskilt uppehöll oss vid Jesu ord i Matt. 18: 15—17. Med anslutning därtill skola vi här se, vad skriften har att säga oss rörande det sinnelag och syfte, i vilka tillrättavisningen bör ske.

Är det viktigt, att den som felat behandlas på ett rätt *sätt*, är det icke mindre viktigt att därvid hava det rätta *sinnelaget*. Och här kunna visserligen endast andliga människor komma i fråga. Men den ande, som skall besjåla den, som går att upprätta den felande brodern, skall utmärkas av saktmod (Gal. 6: 1) och medlidande. All själygod överlägsenhet och hårdhet äro icke minst här alldeles förkastliga. Den felande skall känna, att den som kommer och förhåller honom hans synd, kommer för att hjälpa honom att bära bördan och icke för att lägga sten på den (Gal. 6: 2), kommer för att upprätta honom. Allenast i sig själv har var och en sin berömmelse. Att en annan har syndat och förgått sig är sålunda icke till berömmelse för den, som förhåller honom detta (Gal. 6: 3—5), så att han i högmödet sinne skulle möta honom (1 Kor. 10: 12). Och om han ändock frestas därtill, må han blott se på sig själv, ihågkommande att även han är en människa, som kan varda frestad och falla (Gal. 6: 1; Joh. 8: 1—11). Här icke minst må ihågkommas, att vi så skola förhålla oss mot andra, som vi vilja, att de skola vara mot oss (Matt. 7: 12). De starka skola bära, icke förhåva sig över de svagas skröpligheter och taga sig an dem, såsom Kristus har antagit sig oss (Rom. 15: 1; 14: 19; 1 Tess. 5: 14).

Vid tillrättavisandet må man sålunda icke kränka utan hava aktning för människan. Erkänner den tilltalade icke, vad som lagts honom till last, och kan ej emot hans nekande bevis förebringas emot honom, må man hellre fria än fälla honom och i varje fall låta det då bero. Allt vårt verk är bristfälligt, och även i här berörda avseende kunna vi taga miste. Men då så är, är det bättre, att misstaget består i en friande än i en fällande dom. Är den tilltalade därvid ändå skyldig och sålunda blott lyckats dölja sin synd, skall detta dock förr eller senare komma i dagen. Ty Guds ögon vaka över och se, vad som för människor kan vara fördolt (1 Tim. 5: 24; 1 Kor. 4: 5; 2 Kor. 5: 10; Uppb. 20: 12).

Sammalunda visar skriften, att *syftet* med

den felandes tillrättavisning skall vara att vinna honom (Matt. 18: 15; 3 Mos. 19: 17, 18; Luk. 17: 3, 4; Jak. 5: 19, 20). Också är det i enlighet härmed, som Paulus säger, att de, som äro andliga, skola *upprätta* den, som ertappas med att hava begått en försyndelse (Gal. 6: 1). Syftet är sålunda icke att fortast möjligt bli honom kvitt eller att trycka ned honom. Ej heller skall den felande behandlas med hänsyn till vad den omgivande världen kan hava att säga, så att han till exempel på grund av dess tadel skulle uteslutas från de troendes gemenskap, om han annars ångrar sig och avbeder sin synd. Det ledande syftet skall allenast vara att föra den felande till rätta, att resa upp honom ur hans fall.

Att detta är meningen visar också Paulus, då han skriver till korintierna om det svåra syndafallet ibland dem (1 Kor. 5: 1—13). Allvarligt förhåller aposteln dem deras stora försumlighet och säger, att det icke är väl beställt med dem, då de icke hade drivit ut den, som begått den omskrivna ogärningen. Där hade det alltså gått därtill, att mannen ifråga bort avskiljas från församlingens gemenskap. Men när Paulus därvid säger, att denne man skall överlämnas åt satan till köttets, den adamitiska naturens, fördärv genom kroppsligt lidande, skall detta ske i *syfte*, att anden skall bliva frälst på Herren Jesu dag. Alltså: även då en felande måste avskiljas från församlingen, skall syftet vara att rädda honom, och detta även om därvid något så övermåttan allvarligt måste tillgripas, som Paulus talar om rörande mannen i Korint och som enligt vad vi tro endast en apostel kan göra. Och därav är det då klart, att den felandes upprättelse skall vara syftet även och ej mindre, då man går åstad för att förhålla honom hans synd. Huruvida blodskändaren i Korint blev utesluten eller ej ur församlingen omtalas ej. Men att den näpst, huru den nu än var beskaffad, som han fick mottaga, lände honom till förbättring och upprättelse, såsom också att Paulus uppmanar församlingen där att älska honom och betrakta honom som en broder framgår av ett senare brev (2 Kor. 2: 1—11).

På samma gång alltså som det hör till församlingens uppbyggelse och är nödvändigt för dess bestånd, att ovärdiga medlemmar varda från församlingen avskilda, är det icke mindre viktigt att följa ordets föreskrifter och att besjålas av det rätta sinnet och syftet. J. H.

MISSIONÄR SARA SIFVERSSON.

Enligt från missionär Ivan Ehne ingånget telegrafiskt meddelande har vår missionär i Kina, fröken Sara Sifversson, avlidit i Hwangchow den 23 september. Dödsorsaken angives hava varit dysenteri.

Fröken Sifversson var född i Vissefjärda i Småland den 14 maj 1895 och var alltså vid sin död endast 28 år gammal. Utexaminerad lärarinna vid folkskoleseminariet i Stockholm innehade fröken Sifversson lärarinnetjänst i Stora Tuna i Dalarne och i Murjek i Lappland. Då hon erfor en inre kallelse att utgå som missionär för att bland hedningarna sprida kunskapen om den Mästare och Herre, som blivit dyrbar för hennes eget hjärta, sökte hon och vann inträde vid vår missionsskola, där hon studerade läsåret 1920—1921. Vid vår årshögtid 1922 invigdes hon till missionär på vårt fält i Kina, dit hon utreste i januari detta år. På vår missionsstation i Hwangchow fick hon sin plats.

Efter endast några månaders vistelse därute på missionsfältet och just som hon stod färdig att efter de nödvändiga språkstudierna kunna taga mera verksam del i arbetet, fick alltså denna unga Herrens tjänarinna lämna allt härnere för att vara, evigt vara hos sin Frälsare. Utrustad med stor begåvning och om-

sorgsfullt utbildad för missionärens kall, en god kristlig karaktär och med ett sympatiskt väsen fäste den hädangångna stora förhoppningar vid sig. Särskilt såg man i henne en Guds gåva för vårt seminarium i Hwangchow. Våra tankar om att hon där skulle få utföra ett långvarigt arbete särskilt bland Kinas kvinnor voro dock icke Herrens.

Samtidigt som budskapet kommer om fröken Sifverssons död i Kina har en hennes syster i Sundbyberg avlidit. Föräldrarna och de närmast anhöriga hava alltså drabbats av en dubbel sorg.

Vår mission i Kina har den sista tiden drabbats av stora förluster, i det att flera missionärer kallats hädan från detta fält. Med fröken Sifverssons bortgång hava icke mindre än sex av våra missionärer därute avgått med döden på den korta tiden av ej fullt ett år. Fyra av dem hava avlidit ute på fältet och två i hemlandet. Oss höves det dock ej att knota och misströsta. För Herrens ledning i vårt arbete för hans rikssak må vi i stället böja oss i ödmjukhet, väl vetande att hans vägar äro nåd och sanning för dem, som frukta honom. Må minnet av deras gärning mana oss till uthållighet i Guds verk! De hava ej levat, ej dött förgäves. Och nu vila de i frid.

Vad jag gör du vet ej nu.

Vad jag gör, du vet ej nu,
Men en gång vid ljusets gryning
När all livets orosdyning
Domnat bort, förnimmer du,
Varför det och det då hände,
Varför skugga jag dig sände
Över ljusa ungdomsår,
Varför livets fagra vår,
Rik på dröm och säll förhoppning,
Dog med plantans första knoppning.

Vad jag gör, du vet ej nu;
Bliv i barnslig tro blott stilla,
Aldrig vill en fader illa
Mot sitt barn. Du vet det ju.
Jag dig älskar. Tåligt bida!
Städs jag går tätt vid din sida.
Jag är alla dagar när,
Över djupen jag dig bär
Och mot höjden färdens ilar,
Snart i hemmets famn du vilar.

Greta.

MISSIONEN I OST-TURKESTAN.

Av John Törnquist.

Ty palatsen äro övergivna, den folkrika staden ligger öde — detta intill dess att ande från höjden bliver utgjuten över oss. Då skall öknen bliva ett bördigt fält och det bördiga fältet räknas såsom vildmark; då skall rättan taga sin boning i öknen och rättfärdigheten bo på det bördiga fältet. Jes. 32: 14—16.

II.

Utanför »Sandporten» på en improviserad missionsstation under dammskyn från den starkt trafikerade gatan gjorde G. Raquette sina första försök som läkaremissionär, under det att den persiske läkaren Mirza Josef övade samma verksamhet på den nyuppförda missionsstationen i Jarkend. *Det var början till läkaremissionen i Ostturkestan.* Med stationers upprättande kommo prediko- och skollokaler, som under tiden togos i bruk för sitt ändamål. Många hungrande fingo bröd, många sjuka och lidande hjälp, många rådlösa råd, och för många fattiga förkunnades evangelium.

Men under allt var det blott darrande och trevande missionsförsök bland ett folk, som jämställde missionen med kinesernas avgudadyrkan, som trodde, att alla plågor och all misär kommo dels från kinesernas svinavel och dels från det faktum, att religionstjuvar tillätos bo i landet. Därav härledde sig farsoter och jordbävningar och minskat vattenstånd i floderna, sot på säden och skabb på människor och djur. Kineserna orenade jorden och luften, och missionärerna förgiftade vattnet. Den kinesiska plågan måste de tåla, ty kineserna voro landets härskare — missionärerna måste bort, ty de voro inkräktande västerlänningar.

Själva missionen var mera ett experiment, som knappast någon vågade tro på mer än de »fantaster», som gingo dit. Det faktum, att S. M. F. ännu denna dag står så gott som ensamt missionerande sällskap i hela Centralasien, talar sitt värtaliga språk. Men ändå var den ihågkommen av Gud och kunde kämpa sin kamp med framgång, om än denna framgång ännu i många långa år kom att mera likna brodden, som osedd av alla arbetar sig upp genom den mörka mullen.

Jag minns från mina första år därute en man, som vi kallade Natanael, ty han var kristen och döpt till det namnet, men som folket

kallade något annat. Tyst och försynt, nästan skygg gick han sin väg fram. Någon gång kom han till missionsstationen men långt ifrån regelbundet. Man hörde honom sällan eller aldrig offentligt bekänna sin tro. I Kaschgars basarer smög han sig fram, något av gårdfarihandlare, något av agent, något av allt, något helt av intet. Själen var trevande och modet svagt, men hjärtat tillhörde Frälsaren. *Han var en bild av Ostturkestanmissionen, sådan den var.*

För att kunna göra oss en föreställning om denna mission sådan den är, skola vi söka avlyssna olika omdömen om densamma. I en av de trädgårdar, som den burgnare delen av Kaschgars befolkning emellanåt drar sig undan till, då den efter dagens affärer söker svalka och vederkvickelse, finna vi ett utvalt sällskap samlat under skuggan av den lilla trädgårdsvillans verandatak. De höra till muhammedanernas ledare, turbanprydda, sidenklädda, viktiga i miner och åtbörder. Kring tékoppar och fruktfat diskutera de dagens brännande frågor. Det är bekymmersamma tids-tecken på dagordningen. Det dåliga affärs-läget, de stängda pilgrimsvägarna, allt följer av kriget. Intet varuutbyte med Ryssland, inga nya »khadji» (heliga mekkapilgrimer), och de gamla dö ut, vad skall det bliva av Allahs utvalda folk! Ett gammalt gråskägg har ordet, och han darrar lätt på rösten av ålder och rörelse, då han, som gamlingar ägnar och anstår, gör sina jämförelser mellan en härlig forntid och en fördärvad nutid. Värst av alla nutidens olyckor och i sig själv orsaken till de flesta stämplat han dessa »messipäräng» (svenska missionärerna), som kommit med denna främmande religion till landet: Vi trodde oss med Allahs hjälp snart kunna övervinna dessa tjuvar och vända dem tillbaka, men satan var stark, och Allah behagar pröva sina trogna. Söta som socker med gehennas

eld i hjärtat, lëna som bomull på ytan stjåla de med fagert tal människornas hjärtan. Det oreflekterande folkets sinnen förvillas. Nu överflygla de hela landet, och det rättrogna folket tränges på deras gårdar i Kaschgar, Jarkend och Jengi-Hessar. — Talaren är blek av vrede, alla taga åt skägget och mera väsa än ropa: Gud är dock stor!

— Så diskuteras, och så konstateras, att dessa kristna blivit en förfärande makt, som med alla medel måste bekämpas, om ej islam, underkastelsens religion, skall gå under i Turkestan. *Sådan är fiendernas syn på missionen.*

I ett litet rum på missionsstationen är en skara ungdom samlad. Ett par äldre äro ock med. Det är ett litet bönemöte, till vilket de infödda kristna samlats att utbyta tankar om och gemensamt fröjdas över detta stora nya, som gripit dem. Frälsaren, som förlåtit dem deras synder, evangelium, som blivit deras käraste skatt, Gud själv i evigt majestät men ock som älskande Fader — deras forna blindhet, deras nya ljus, allt kommer fram i jublande sång, i hängiven bön. En sådan lycka hade de aldrig förr drömt om. För denna lycka, för denna tro vilja de våga allt. Att vidare utbreda denna lära och med den lyckliggjöra sitt folk äro de villiga att offra sina liv för.

Så utbryter förföljelsen. Alla icke kristna gripas av panik och fly från missionsstationerna. De kristna stanna kvar och vilja hellre dö än skiljas från missionärerna. — »De hava givit oss evangelium, vi vilja giva dem våra liv.» — *Sådan är de lyckliggjordas syn på missionen.*

En kinesisk tempelkollektör traskar gata upp och gata ned för att samla medel till en avgudafest. En jordbävning raserade härom natten flera hus, och två människor dödades. Det är klart, att gudarna blivit förnärmade. Nu måste de blidkas genom offerfester och teaterföreställningar. Det går bra för kollektören i de flesta hem, ty jordbävningen och dess fasor äro ännu i friskt minne. Men på några ställen mumlar han fula ord, då han går ut: Människorna börja att få konstiga tankar, våra fäders gudar kunna icke hjälpa, säga de. Hur veta de det? De där »fuh-in-tang-människorna» (missionärerna) utanför norra porten ha så-

dana konstiga påståenden, och folk börja mer och mer tro på dem. Om detta får fortsätta, blir det svårt för våra gudar. — *Detta är hedningarnas åsikter om missionen.*

De kinesiska myndigheterna stå vacklande. Några beskydda missionärerna och de infödda kristna, andra äro redo att gå muhammedanernas ärenden och fängsla och förfölja. De som kommit i beröring med missionen något år, höra till förra kategorien; de som icke veta mer om missionen och missionärerna, än att de äro västerlänningar, som ställa till bråk bland muhammedanerna, höra till den senare klassen.

Sådan vi, den missionerande församlingen, se den, läsa om den, sådan den är, är den vårt fröjdeämne, vår glada överraskning. Kyrkorna kunna ej rymma skarorna, som samlas för att höra evangelium; skolorna äro för små för att kunna mottaga alla elever, som anmäla sig; församlingarna växa stadigt, och nya sökare anmäla sig nästan dagligen. Den macedoniske mannens rop kommer från städer, dit vår mission ännu ej hunnit. Fälten mogna i sanning till skörd.

I den nu utbrutna förföljelsen se vi stormen, som måste komma för att rensa säden och giva den växtkraft. Vi lida med de plågade och sörja över det avbrott i arbetet, som de senaste händelserna förorsakat. Men då vi se på det hela, på orsak och verkan, blir det övervägande glädjande. Och kunde vi denna stund fråga vår gamle missionär Högberg, vad som är hans livs skönaste upplevelse, skulle han, om han ville säga sitt hjärtas mening och ej fruktade att bliva missförstådd, obetingat säga: Det är förhållandena på vårt missionsfält i Ostturkestan. Den klara morgonrodnaden över detta fält bländar ögat och överstrålar skuggorna.

Förföljelserna likna en fördämning. Strömmens styrka hämmas aldrig av en damm, den ökas. Ju tätare dammen är, desto starkare blir trycket och desto förr sprängas fördämningarna. Den enda fara, som kunde tänkas hota, vore, att strömmen brute sig annat lopp. Om missionsfolkets intresse-, böne- och offerböljor skulle rygga tillbaka inför hindret och börja söka sig en ny, till synes mera framkomlig väg, först då, skulle dammen, fiendskapen, avgå

Vår hjälp.

I fri övers. av Oscar Hermansson.

O Gud, vår hjälp i svunnen tid,
 Vårt hopp, vår salighet,
 Vår starka borg i storm och strid,
 Vårt hem i evighet;

I skuggan av din tron, o Gud,
 Ditt folk sin tillflykt har.
 Allt måste lyda på ditt bud;
 Din arm är vårt försvar.

Ia, förrän hav och berg och jord
 Är kaos formlöshet
 Fick form, gestalt uppå ditt ord
 Är du av evighet.

Ett tusen år inför din blick
 Är liksom ett års mått,
 Likt dagen, som i hast förgick,
 Ia, likt en nattväkt blott.

Se, tiden lik en ändlös ström
 För sina söner bort,
 De fly förgätna, som en dröm
 Förgätes innan kort.

O Gud, vår hjälp i svunnen tid,
 Vårt hopp, vår salighet!
 Bliv du i döden själv vår frid.
 Vårt hem i evighet!

med seger. Föreنا vi oss som hittills i vår gamla strömfåra, är det blott en tidsfråga, när motståndet måste vika. Med oss är Herren Sebaot!

Av hurudan vår mission var, är och utvecklas, förstå vi i någon mån, hurudan den kommer.

Förutsättningarna för den växande skörden äro: källossning och annan beredelse av jorden, sådd av livskraftigt säde, vårregn, sol och storm. Vi ha haft allt detta över vårt fält i Ostturkestan. Folken börja vämjäs över döds-kylan och reagerande vända sig åt solsidan. Det är källossning. Evangelii ovanskliga säde har sätts i tre decennier och håller på att sås. Med tårar har detta fält bevattnats och med de trognas nödrop mer än de flesta andra fält. Solsken från höjden har alltid flödat över oss, Och nu hava även stormarna kommit. Nu se vi den svarta, dystra mullen ikläda sig grönskans hoppfulla färg — alla förutsättningar för en rik skörd äro för handen.

Nya stationer med skolor, kyrkor och församlingar skola anläggas och uppstå och omkring dessa utstationer och predikoplatser i allt vidare ringar. Evangelii välsignelser skola svälla ut från dessa centra, liksom ring efter ring rullar ut från böljecentrum, då man kastar en sten i ett lugnt vatten.

Församlingarna skola växa i numerär och fostras i inbördes kärlek och starkhet. Hela folk skola lyckliggöras och få bo i hägn av evangeliets välsignelser. Strömmar skola rinna upp på höjderna och källor i dalarna... torrt land skall göras till källsprång... Då skola öknen och ödemarken glädja sig. Då skall det bliva uppståndelse för sandbegravna släkten, släkten, som nu slumra i dvala under islams smygande, rullande, flygande sand.

Det finns något, som är skönare än annat allt i världen: livsflamman ur ett öga, som talar om liv från döden. Den som sett den livsflamman och den glädjetår, som glimmar i en omvänd hednings eller muhammedans öga, han kan gå i döden för den synen.

Det finns en handtryckning, som är olik all annan handtryckning — den, med vilken en till livet räddad själ hälsar sin räddare. I den handtryckningen ligger en stum försäkran, som säger: *Ditt är mitt liv!*

Den strålande blicken, den varma handtryckningen — allt skulle vara ditt i många upprepningar, om du på denna stund komme in på en av våra missionsstationer i Afrika eller Asien och omtalade, att du är en av de våra. Men den gives dig, var du än är, ty kärlekens handtryckning genom bön och förbön kunna inga avstånd matta.

Från Redaktion och Expedition.

Vår egen mission. || Från vår missionär O. Hermansson i Ost-Turkestan har ingått telegrafiskt meddelande om att deras direkt evangeliska mission ännu är förbjuden och att de fångslade, infödda kristna ännu icke äro lösgivna. Detta må mana missionens vänner att i varma böner inför Gud frambära vår mission på detta fält, där ordets säde så löftesrikt börjat spira upp.

— För språkstudier avreste missionär J. A. Södergren till Paris den 28 september, dit även fru Södergren avreser om någon månad. På våren avresa de från Paris till vårt missionsfält i Kongo.

— Vår kassakamrer på expeditionen, fröken Elin Eriksson, som i många år förestått vår kassa, har en tid varit klen till sin hälsa och därför nödgats intaga sängen. Då hon behövt vila för någon tid framåt, har vår styrelse tillerkänt henne tjänstledighet tillsvidare.

— Distriktsföreståndare C. Mouchard, Lidköping, har sedan en tid tillbaka lidit av sjukdom och är därför ur stånd att sköta sin tjänst.

Må vi i våra böner ihågkomma även dessa våra sjuka vänner!

— Förbundets evangelister och en för ärendet särskilt tillsatt kommitté hava denna vecka haft sammanträde på vår expedition för att rådgöra om evangelistverksamheten och bästa sättet för dess ombesörjande. Till vad som då förekom och beslutades återkomma vi i ett följande nummer.

— Under hösten utkomma från vårt förlag nya arbeten, bland vilka vi nämna *Äventyr i Central-Afrika*, av framlidne missionär K. J. Pettersson; *Vår Bibel*, av fil. kand. Axel Andersson (för bibelskolor, juniorföreningar och studiekretsar); *I kärlekens tjänst*, av d:r G. Palmér; *Kaj och Maj*, barnsånger av seminarielärare W. Wikholm, med illustrationer av Märta von Post. Katalog över våra böcker erhålles gratis.

Ny avdelning. || Såsom av annons i denna tidning framgår, kommer att vid praktiska läroverket i Karlskoga med början nästa 1 november upprättas en ny avdelning, nämligen *praktisk medborgarskola*, vilken avdelning skall bl. a. ersätta praktiska läroverkets förra s. k. allmänna skola med omfattande allmänbildande, valfria läroämnen.

Ny missionskyrka. || Stockholms fria missionsförsamling, som sedan 1899 haft sin prediko-

lokal i Missionssalen Valhalla, kommer i höst att påbörja uppförandet av en ny missionskyrka.

Andra missioner. || Till missionsföreståndare i Helgelseförbundet har kallats d:r G. Edwards, föreståndare för svensk-amerikanska frikyrkans bibelinstitut.

— D:r A. P. Franklin har på egen begäran frånträtt sin tjänst som yttre missionens sekreterare i Svenska Alliansmissionen.

— Missionären Carl Ljungfeldt, som för några år sedan var predikant i Karlshamns missionsförsamling, har enligt till Svenska Alliansmissionen ingånget telegram avlidit på dess missionsfält i Indien, där Ljungfeldt sedan ett par år tillbaka haft sin verksamhet.

— Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen utsänder i höst som missionärer till Afrika pastor Martin Nordfeldt och pastor Hans Eriksson samt fröknarna Ida Härndal, Brita Edlund, Maria Nilsson och Vilma Nyström samt till missionsfältet i Indien pastor Alfred Hellström med fru, fru Anna Andersson och fröken Margit Andersson.

— I Afrika beräknas arbeta 119 protestantiska missionssällskap med 5,365 infödda predikanter och omkring två millioner församlingsmedlemmar. Bibeln eller delar av den är nu översatt till 217 olika afrikanska språk. Icke mindre än en tredjedel av dessa översättningar har gjorts under de sista tio åren.

— Sir Anton Bertram, högste domare på Ceylon, förklarade nyligen inför Brittiska och Utländska Bibelsällskapets styrelse, att var tionde person på Ceylon är kristen.

Det namn han ville nämna. || Vid det nyligen hållna, högtidliga 800-årsminnet i Lunds domkyrka höll lundastiftets kända biskop G. Billing ett tal med utgång från orden: Jesus är densamme i dag och i evighet. Många namn kunna nämnas i dag, sade tal., men han ville nämna endast ett: Jesus Kristus. Han är den ende, som ej förändrats under seklen, han är densamme i dag som för åtta hundra år sedan. Det höves oss att tacka och prisas. Vi fira icke denna dag i hopplöshetens tecken, ty hans kärlek varar evinnerligen.

Predikantkåren.

Oscar Mouchard, Gamla Uppsala, har den 26 september ingått äktenskap med fröken Maja Persson, Hille, Strömsbro.

Kaleb Tillman, Uppsala, har den 19 september ingått äktenskap med fröken Miriam Hermansson, dotter till direktör Herman Olsson och hans maka, Åmsele.

DE NORDISKA MISSIONSFÖRBUNDEN.

Ledarekonferens i Larvik, Norge.

För Mfht av J. Nyrén.

Denna konferens, den tredje i ordningen, samlades detta år i Norge den 13—16 september. Närvarande voro följande representer: Från Det Norske Missionsforbund: missionsföreståndaren Aug. Abell, missionssekreterare Odolf Larsén, ungdomssekreterarna Daniel Olsen och P. Hurlen, från Det Danske Missionsforbund: missionssekreteraren S. K. Nielsen och rektor Jörgensen, från Svensk-Amerikanska Missionsförbundet, pastor Nils Nilsson och från Svenska Missionsförbundet: missionsföreståndaren J. Nyrén, missionssekreteraren Axel Andersson och ungdomssekreteraren Joh. Gustafsson. Mötets ordförande var missionsföreståndaren Aug. Abell, Kristiania.

Vid de enskilda sammanträdena avlämnades rapporter från de skilda länderna. I Norge hade väckelser förekommit på många håll, och verksamheten hade gått framåt. På grund av den ekonomiska krisen kunde vissa församlingar och kretsar icke underhålla predikanter i tillräckligt antal, varför arbetet fått stå tillbaka. Missionsskolan hade under året legat nere, men lärare hade nu kallats, så att skolan åter skulle öppnas 1924. Verksamheten bland sjömän och lappar, likasom hednamissionen hade fortgått på vanligt sätt. Ungdoms- och juniorarbetet i Norge är i stark tillväxt, och medlemsantalet ökas år från år. Mera skulle ock på detta område kunna uträttas, om icke den ekonomiska krisen lade hinder i vägen.

Inom Det Danske Missionsforbund går ock arbetet stadigt framåt. Flera församlingar ha nu börjat anställa stadigvarande predikanter till stor fromma för församlingsarbetet. En kraftig tältmission har under sommaren bedrivits på Jylland, Själland och Bornholm, varigenom många vunnits för Herren. Ungdoms-, junior- och söndagsskolarbetet utvecklas alltmer. En begynnelse till en egen hednamission är gjord, i det att tvenne missionärskandidater genom förbundets understöd hålla på att utbildas, en i Amerika och en i London. Lokalfrågan är bekymmersam för våra vänner i Danmark. Grunden är emellertid nu lagd till en ny kyrka i Köpenhamn, vilken man hoppas skall bli en centralpunkt för Det Danske Missionsforbund. Någon missionsskola har man ännu icke, men man hoppas livligt att omsider få en sådan.

Vid årsmötet i sommar måste det Danske Missionsforbunds mångårige föreståndare, Jensen-Maar, av hälsoskäl nedlägga sitt äm-

bete, då förre sekreteraren J. P. Christensen valdes till hans efterträdare med rektor Jörgensen som sekreterare.

Från Finland hade icke någon representant kommit till detta möte. De svåra valutaförhållandena hade lagt hinder i vägen. Någon skriftlig rapport förelåg icke heller. De svenska förhållandena känna våra läsare, utan vi här behöva återgiva något från rapporten härifrån.

Vid de offentliga mötena hölls föredrag över följande ämnen: Av rektor Jörgensen: National och universal kristendom; av missionssekreteraren Axel Andersson: De kristnas enhet; av ungdomssekreteraren Joh. Gustafsson: Ungdomsarbetet som motvikt mot tidens dekadans; av sekreteraren Daniel Olsen: Söndagsskolans viktigaste uppgift i vår tid; av missionsföreståndaren J. Nyrén: Biblisk vidsyn på missionsproblemet.

Varje afton hölls offentliga uppbyggelsemöten och på söndagen hölls ett större, med synnerligen livligt intresse omfattat missionsmöte med predikningar och föredrag av de närvarande mötesdeltagarna. Larviks församling hade en särskilt god sångkör, som varje afton höjde stämningen med sin sång och musik. På söndagen fick den ytterligare förstärkning, då ett 40-tal förträffliga sångare anlände från staden Skien. Såväl församlingen som enskilda familjer gjorde allt för att göra vår vistelse i Larvik så angenäm som möjligt.

Konferensen beslöt att sända följande hälsning till de olika ländernas missionsförbund:

Konferensen hänvänder sig härmed till missionsfolket, yngre som äldre, och önskar uttala följande:

Den tid vi leva i, är vanskelig och manar till allvar och vakenhet. Det ställes i en tid som vår stora krav på det personliga kristuslivet och den personliga insatsen i Guds vingårdsarbete. Envar har sin uppgift och sitt kall. Det gäller därför att fullfölja detta till vår Mästaress behag. Tiden härefter är ganska kort.

Vi vilja icke uraktlåta att nämna med stor glädje och tack till Gud, att missionsfolket i stort sett i denna tid tills nu har visat en stor offer- och arbetsvillighet. Samtidigt vilja vi lägga alla på hjärtat att vara med i bön för hela skaran av vittnen på alla fält.

Det är av den största betydelse för verksamhetens framgång och glädje, att det i försam-

lingarna råder ett friskt och kraftigt andeliv. Detta beror åter av den enskilde kristnes förhållande till sin Gud. Ett friskt, kraftigt andeliv är den bästa och starkaste motvikt mot tidens vantro, tomhet och andefattigdom. Vi uppfordra därför vårt missionsfolk till att fylka sig tätt om vår Konung och Frälsare, Jesus Kristus, så att vi med innerlighet och värme, i kärlek och enhet kunna föra Guds rikssak fram, både i hemlandet och i andra länder. Vi ha en djup känsla av att det just i en tid som denna behöves en genomgripande väckelse, som kan väcka folket upp ur den påträngande materialism och vantro, till liv i Jesus Kristus. Detta kan allena ske med den helige Andes makt. Men det beror på oss, om Anden skall få göra sitt verk i och genom oss.

Konferensen vill också framhålla vikten av att ett kraftigt söndagsskolarbete bedrives och att junior- och ungdomsarbetet icke försummas, då tidens faror och snaror för barn och ungdom äro större nu än någonsin förut. Vi må bruka all kraft och nyttja alla metoder för att vinna det uppväxande släktet för Kristus.

Konferensen uttalar sin glädje över den ömsesidiga andens enhet, som råder inom missionsförbunden. Vi önska, att vårt missionsfolk må ha en vid horisont och komma ihåg, att det runt om i Amerika, Danmark, Finland, Norge och Sverige, ja runt hela världen finnas skaror av män och kvinnor, som verka efter samma bibliska princip att förena de på Kristus troende — ett gemensamhetsliv, byggt på apostlarnas och profeternas grundval med Jesus Kristus som hörnstenen.

Vi äro förvissade om att Gud vill stå oss kraftigt bi i detta arbete och att han med sin Ande och nåd vill låta arbetet lyckas till hans namns ära. —

Mötet beslöt att även under den kommande vintern göra tillfälliga utbyten av predikanter de olika länderna emellan. Dessa utbyten ha visat sig vara till mycken välsignelse. I Danmark var man tidigare rädd för att språkfrågan skulle lägga hinder i vägen, men nu rapporterade man, att den främmande dialekten tvärtom ökade intresset, alldeles som det ofta kan iakttagas hos oss. Förkunnelser, både med avseende på innehållet och framställningen, erbjuder ock ofta något nytt, som kan bli till lärdom och välsignelse. Även med hänsyn till litteraturen ville man söka komma varandra till hjälp genom lämpliga utbyten och översättningar. Bristen på verkligt god och lämplig litteratur är rätt kännbar överallt.

Dessa konferenser ha redan visat sig vara till stor välsignelse för de olika missionsför-

A. P. Andersson. || En av Remmene Missionsförsamlings äldre medlemmar, lantbrukaren A. P. Andersson, Rättaregården, fick den 27 augusti hembud. Detta kom visserligen icke oväntat, enär hans krafter en längre tid varit mycket nedsatta. Under flera månader har han varit bunden vid sjukbädden. Saknaden efter honom blir därför ej mindre. Andersson var född den 28 juli 1844 i Remmene. Han blev omvänd till Gud år 1876. När Remmene Missionsförening år 1878 bildades, ingick han i densamma och kvarstod där troget intill sin död. Under denna tid tjänade han flitigt, så länge krafterna det medgävo. Sålunda tillhörde han styrelsen från år 1878 till sin död och var ordförande åren 1898—1922. Han var en av de fyra, som byggde härvarande missionshus, och en tid var han så gott som ensam att ombesörja verksamheten här. Men han tröttnade icke, och arbetet bar frukt. Ofta hörde man honom under senare tiden glädjas åt den framgång som försports.

Den 6 september vigdes hans stoft till gravens ro å Remmene kyrkogård. Jordfästningen förrättades av prosten P. Andræ. Vid graven talade därjämte församlingens föreståndare C. Halén, som ock nedlade en krans från missionsförsamlingen, samt dess predikant H. Zetterlund m. fl. Några yngre hade samlats för att hedra den hemgångnes minne med sång. Allt detta jämte den rika blomstergården vittnade om den aktning och det förtroende, som den hädangångne under livstiden tillvunnit sig.

På kvällen samma dag var minnesgudstjänst anordnad i missionshuset. Minnestal, predikan och sång förekommo härvid. Stämningen var allvarlig, och mycket folk hade samlats för att genom denna högtid giva uttryck åt sin aktning för den hemförlovade samt för att tacka Gud för vad han genom denne sin tjänare givit. Frid över vår broders ljusa minne!

H. Z.

bunden. De förmedla ej blott en närmare kännedom om varandra, deras tro, åskådning och verksamhetssätt utan verka ock i hög grad till nytta för det andliga livet. Känslan av samhörighet har blivit väckt och stärkes allt mer för varje möte. På samma sätt verka de pågående utbytena av predikanter samt utväxlingen av litteratur. Mötena verka ock som ett betydande led i förbrödringen mellan de skandinaviska folken.

Nästa möte kommer att hållas i Köpenhamn under september månad 1924.

J. Nyrén.

Ord för söndagen.

Joh. 9: 1—41.

Jesus är satt till fall eller upprättelse och till ett tecken, som varder motsagt. Här om är vår text i dag ett talande vittnesbörd.

Dess innehåll kan sammanfattas i detta: de blinda varda seende, och de seende varda blinda.

Jesus är världens ljus. Och då kan han ock giva ljus åt den enskilde. Det fick den blindfödde mannen en full och salig erfarenhet av. Förut hade han aldrig sett något. Nu öppnades hans naturliga ögon. Hans kropp blev ljus. Och nu öppnades även hans själs ögon. Han sade ju: Herre, jag tror. Så blev då hans hela varelse omstrålad av ljus från världens ljus. Ett var då visst, huru litet han än annars visste: han hade varit blind, men nu kunde han se. Nu hade han blivit som en människa, kommit in i en för honom alldeles ny värld, såsom det alltid blir för var och en, som mottager Jesu hjälp.

Men där Guds verk sålunda uppenbaras på en människa, blir det annorlunda för henne i världen än förr. Det fick då även denne man erfara. Förut tog väl knappast någon enda notis om den blinde tiggaren. Men nu talade alla om honom. Man visste icke heller riktigt, om det var han eller ej. Så stor och märkbar var förändringen. Hans föräldrar voro mera måna om sin plats i synagogan än om att kännas vid och glädjas med sin son. Av judarna blev han bannad och utdriven ur synagogan med det beskedet, att han var hel och hållen född i synd. Där ljuset från Jesus får stråla fram, gör det alltid ont i ögat på hans fiender, och en Jesu vän blir en främling i sitt eget hus.

Vad som skett med den blindfödde kom judarna att råka i bryderi och raseri — alldeles som det alltid blir i världsläget, då Jesu makt uppenbaras. De menade sig om någon känna lagen och se riktigt klart. Men de voro så blinda, att de sade Jesus vara en syndare, på samma gång som de på allt sätt sökte bortförklara undret med mannen. Ja, så blind kan en människa i sitt hat mot Kristus bliva, att själva blindheten av henne anses som det enda och rätta ljuset. Det är alltid svårt för den, som vill bli Jesus kvitt, att ändå gång på gång finna spår av hans makt i världen och att i sin förment höga vishet därvid bliva vederlagd av människor, föraktade som den blindfödde mannen men på ett påtagligt och härligt sätt hulpna av den store och underbare Mästaren från Nasaret.

J. H.

S. Wing. || S. Wings och Äsperöds missionsförening firade 40-års högtid den 19 augusti i Wing. Predikanterna C. Brandt och J. A. Bergqvist talade Guds ord med värme och hänförelse till en villigt lyssnande skara. En sångkör från Ulricehamn sjöng flera hänförande sånger. En redogörelse över den frikyrkliga rörelsens uppkomst och utveckling i orten föredrogs av sekreteraren.

På aftonen var enskilt samkväm anordnat, vartill inbjudits forna, från orten avflyttade medlemmar samt Vings baptistförsamling. En minnesruna över hemgångna församlingsmedlemmar upplästes och tal höllos av forna, avflyttade medlemmar.

År 1860 predikade Svenning Johansson på Ekeberg, troligen den första lekmannapredikant i S. Ving. Sedan kommo C. Lindberg, Sam. Johansson, Joh:s Johansson m. fl. På 70-talet kommo Lars Olsson och Lindqvist och predikade ordet om synd och nåd. I mitten och slutet av 70-talet besöktes S. Ving av en andlig väckelse, då många kommo i nöd över sina synder, sökte och funno frid i Gud. Man sammanslöt sig till en missionsförening, kallad Vings missionsförening. 1875 bildades en större arbetsförening, som varade en följd av år. Bland banbrytarna för den fria verksamheten märkas vidare A. Andersson, J. Samuelsson, Carl Björling och bröderna Jonas och Joh:s Svensson. I början verkades dock i mera kyrklig riktning, men eftersom tiden led kom man till insikt om att Guds församling består av blott på Jesus troende. Man började samlas i hemmen för att fira Herrens Nattvard. Och 1883 sammanträdde en del missionsvänner och upprättade stadgar för en församling på biblisk grund. Till ordförande och föreståndare valdes And. Andersson. År 1884 voro inskrivna 51 medlemmar. Sedan dess har enligt förteckning varit inskrivna 153 personer. För närvarande är det 53 medlemmar. För missionsändamål har under de senaste 40 åren insamlats och utgivits inalles 15,606 kr. och 84 öre. Dessutom har insamlats åtskilligt, som ej bokförts. Församlingen äger två missionshus. Bland Herrens vittnen, som verkat inom S. Ving nämnas även Fredrik Larsson (nu Lavenius), A. Fernholm, E. Björkman m. fl.

Alliansmissionens och Väst kustens, Västergötlands, Kinds och V. Smålands missionsföreningars predikanter besöka för närvarande Ving. I omkring 25 år har församlingen varit ansluten till Svenska Missionsförbundet. Så har genom ära och smälek, ont rykte och gott rykte Herren hulpit allt hitintill. En hjärtlig hälsning till Herrens vänner allestädes. E. J.—s.

Predikantmöte.

Tärnsjö. || Västmanlands läns och Dalarnes predikantförbund hade möte i Tärnsjö den 28 och 29 augusti. Det var med särskilt intresse, som predikanter inom Västmanlands län och Dalarne emotsågo detta möte. Detta av två orsaker: detta gemensamma möte var det sista före distriktsindelningens ikraftträdande; vi voro inbjudna till Tärnsjö, den goda och välkända läsarbygden.

På måndagen hölls välkomstsamkväm, som inleddes av församlingens föreståndare, pastor Josef Rydhe. Hjärtlig och varm var den välkomsthälsning, som gavs oss. Vi försäkrades, att vi kommit till en bygd, där man vårdade sig om predikanter. Och i denna försäkran blev vi ingalunda besvikna. Dessutom förekommo sång av församlingens kör och predikan av pastor Emil Andersson, Krylbo.

Följande dag begynte predikantmötets förhandlingar. Till ordförande utsågs distriktsföreståndare A. G. Årman och till v. ordförande pastor M. Ahlin, Sala. Sedan en del övriga ordningsfrågor behandlats, övergicks till det uppsatta programmet. De frågor, som först upptogos till behandling, voro: Vad är orsaken till att evangelii predikan i våra dagar synes bära så ringa frukt? Hur bör predikan vara beskaffad för att bäst kunna möta tidens krav? och: Vad skall jag predika?

Den första frågan inleddes med en god föreläsning av pastor Ahlin, Sala. Felet att evangelii predikan nu synes bära mindre frukt än förr kan vara hos predikoämbetets utöfvare, hos församlingen och i den närvarande tiden.

Den andra frågan inleddes därpå av pastor B. Andersson, Malung. Hans ord kunna sammanfattas i Pauli uppmaning till Timoteus: Predika ordet i tid och otid!

Diskussionen kom att röra sig så gott som uteslutande omkring den första frågan, och så besannades den iakttagelse, som ofta förr gjorts, att det egentligen är ett fel att sammanslå olika frågor, ehuruval de äro besläktade med varandra.

Under eftermiddagens förhandlingar behandlades frågan: Huru skola vi få del av den frihet, som Kristus vunnit åt oss? Inledare var pastor O. Olsson, Tärnsjö. I denna diskussion gjorde den gamle veteranen E. Eklund från Insjön ett värdefullt inlägg. Vi ha en personlig Frälsare, som skall göra oss fria. Ej enstaka handlingar av honom skola göra det. I den mån vi hängiva oss åt honom, bliva vi gjorda fria.

En intressant föreläsning hölls därpå av fil. kand. L. Backman över ämnet: Vår

ställning till Bibeln. Den formade sig till en personlig bekännelse. Hans grundsats var, som han själv uttalade, att Jesu ställning till Gamla Testamentet är förebildlig för oss.

Med denna föreläsning avslöts första dagens förhandlingar. På kvällen hölls möten i alla kretsarna.

Andra dagens förhandlingar inleddes med bibelläsning, bön och sång, varpå fil. kand. L. Backman föreläste över ämnet: Bibeln auktoritet. Däri behandlade talaren den ortodoxa skriftteoriens historia och utveckling.

Då fil. kand. B. var förhindrad att vidare närvara, beslöt mötet, att diskussion ej skulle över föreläsningarna förekomma. I stället behandlades frågan: Fordrar nutidsläget en omläggning av resepredikantverksamheten? Inledare var distriktsföreståndare A. G. Årman.

Med denna diskussion avslöts förmiddagens möte.

Eftermiddagsförhandlingarna inleddes med sång och bön, varpå behandlades frågan: Bör missionsstudiet ha plats i bibelskolan? Och i så fall under vilka förutsättningar och i hur stor utsträckning? Pastor S. Segerberg från Grängesberg inledde med ett kortare, skriftligt avfattat anförande. Inledaren ansåg, att plats borde beredas missionsstudiet i bibelskolan. Han framlade ock förslag till kursplan, som lämpligen kunde komma till användning. Under diskussionen betonades bibelskolans vikt samt vikten av att missionsintresset tidigt väckes. Ej alltid var tiden så drygt tilltagen, att plats kunde beredas detta studium.

Nästa och sista fråga, som behandlades, var: Göres vad som kan göras för att tillvarataga de olika gåvorna inom våra församlingar och ungdomsföreningar och att få dem i arbete? Inledare var distriktsföreståndare Årman.

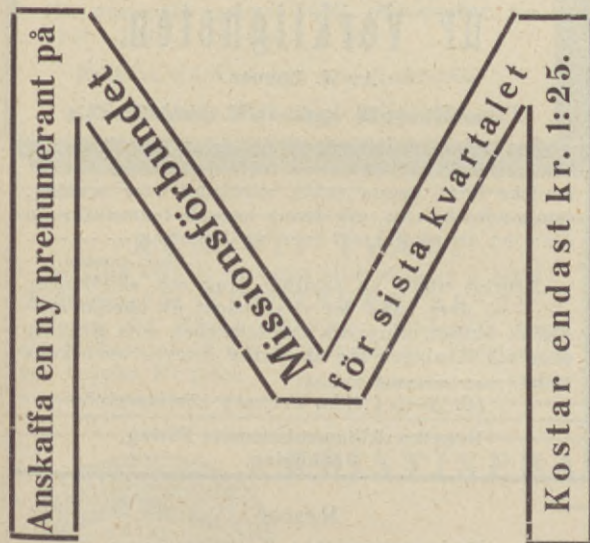
Mötet avslöts härpå med tack av A. G. Årman från dalapredikanterna till västmanlänningarna och från de senare till dalapredikanterna.

Ett särskilt tack uttalades till distriktsföreståndaren av pastor Ahlin.

På kvällen var offentligt möte. Predikan hölls av Eriksson, Hallstahammar, Segerberg, Grängesberg, och A. G. Årman. Sång utfördes av församlingens kör samt av pastor Olsson, Gagnef. Distriktsföreståndaren frambar predikanternas tack till Nora Missionsförsamling och dess pastor. Så frambars församlingens tack till distriktsföreståndaren, som nu för sista gången som distriktsföreståndare besökte Tärnsjö. Deltagarna åtskildes med tack till Gud för rik välsignelse. S. S.

Sam. Hedenius.*Sextiofem år.*

Den 8 oktober fyller handlanden Sam. Hedenius, Hedemora, sextiofem år. Född i den stad, där han levat och verkat under sitt hela liv, är Hedenius en känd och aktad missionsvän och är särskilt bland Dalarnes missionsfolk en av de mest bekanta. Läsåret 1889—1890 studerade han vid missionsskolan i Kristinehamn. Och ehuru han icke innehaft tjänst som ordinarie predikant, har han särskilt i sina yngre år utövat en välsignelserik predikoverksamhet. I Hedemora Missionsförening har han under många år varit bland de ledande och bekläder sedan flera år tillbaka ordförandeposten i församlingen. Hans hem har städse varit ett missionshem, där Herrens vittnen och vänner känt sig väl mottagna. Sedan många år bedriver Hedenius affärsrörelse i staden.

Rottingsklädorgar.

Den som vill ha en riktigt stark rottingklädorg må passa på. 1 korg 8 kr., 2 i sats 12 kr. Finfin av bara ytrotting 1 korg 10 kr., 2 i sats 15 kr. Mot efterkrav, ej fraktfritt. Vi garantera för full belåtenhet.

A. Sörling, adr. Kerstinbo.

Svenska Missionsförbundets Böne- Tacksägelse- och Ölfervecka

den 21—28 oktober.

PROGRAM:**Söndagen den 21 oktober.**

Predikan med avseende på den kristna missionen såsom bärare av Kristi evangelium samt detta evangelium såsom en *omfattande* och *omskapande* makt.

Texter: Rom. 1:14—16; Matt. 24:14; Matt. 13:31—33; Rom. 10:14—17.

Uppbärande av missionsoffer.

Måndagen den 22 oktober.

Ämne: Den kristna missionen är en verklighet och bedrives, emedan *Gud vill det* och fördenskull utgivit sin enfödde Son, åt vilken han ock givit all makt i himmelen och på jorden

samt insatt till arvinge av allt.

Texter: 1 Tim. 2:4—6; Hesekiel 18:23; Joh. 3:16; Matt. 28:18—20; Efes. 1:20—22; Ps. 2; Hebr. 1:1—3.

Bön och uppbärande av missionsoffer.

Tisdagen den 23 oktober.

Ämne: Den kristna missionen bedrives och äger bestånd, emedan den uppbäres och omhänderhaves av den kristna församlingen, åt vilken den för sitt utförande av missionens Herre blivit överlämnad.

Texter: Joh. 15:16; Apg. 1:8; Efes. 2:10; Apg. 10:42, 43; Apg. 13:1—3; Joh. 17:18.

Bön och tacksägelse och upptagande av missionsoffer.

Onsdagen den 24 oktober.

Ämne: Den kristna missionen bedrives, emedan världen alltid för sin timliga och eviga välfärd behöver Kristi evangelium, under vad villkor den enskilda människan än må leva och på vilken ståndpunkt ifråga om odling och utveckling ett folk eller land må befinna sig.

Texter: Apg. 4:11—12; Rom. 3:21—25; 1 Kor. 1:18—24; Matt. 16:26.

Uppbärande av missionsoffer. Tacksägelse och bön.

Torsdagen den 25 oktober.

Ämne: Den kristna missionen har till uppgift att med bortseende från alla ovidkommande syften bringa Kristi evangelium till individer och folk,

att de, omskapade till håg och sinne, måtte älska Gud över allting

och på grund därav också älska varandra inbördes.

Texter: Efes. 3: 1—9; 1 Kor. 15: 1—4; Matt. 22: 34—40; Efes. 2: 14—18; Gal. 3: 28.

Uppbärande av missionsgåvor. Bön och tacksägelse.

Fredagen den 26 oktober.

Ämne: Den kristna missionens framgång särskilt under de senaste åren

samt de infödda kristnas vaknade ansvar ifråga om missionens vidmakthållande och utveckling i respektive missionsländer.

Texter: Joh. 4: 35—42; Jes. 35: 1, 2; Apg. 9: 31; Apg. 11: 21—23; 1 Tess. 1: 8—10.

Tacksägelse och bön samt insamling av missionsoffer.

Lördagen den 27 oktober.

Ämne: Den kristna missionens stora behov av gudomlig kraft och visdom

särskilt inför de faror och svårigheter, som utmärka den närvarande tiden,

och den fiendskap och förföljelse, som uppstått mot särskilt infödda kristna i Afrika och Ost-Turkestan.

Texter: Apg. 4: 13—31; Joh. 15: 18—21; 2 Kor. 1: 8—11; 2 Kor. 4: 7—18.

Bön och tacksägelse samt upptagande av missionsoffer.

Söndagen den 28 oktober.

Predikan med avseende på missionens stora ändamål

att från jordens alla folk samla in en fulltalig skara

och att förbereda Guds rike, som vid Kristi tillkommelse skall upprättas och framträda i härlighet.

Texter: Luk. 14: 16—23; Rom. 11: 25—27; Matt. 22: 1—10; Uppb. 7: 9—17; Matt. 25: 34.

Som avslutning på offerveckan hålles på eftermiddagen en särskild

Missionshögtid

med tacksägelse, bön och offer samt redogörelse för Svenska Missionsförbundet och dess mission.

Till Svenska Missionsförbundet äro nu 1,534 församlingar anslutna med tillsammans 111,409 medlemmar; 1,769 ungdoms- och juniorföreningar med sammanlagt 75,484 medlemmar. I 2,822 söndagsskolor undervisas 126,773 barn av 10,334 lärare och lärarinnor. Missionshusens antal uppgår till 1,912.

I Svenska Missionsförbundets tjänst stå f. n. 177 missionsärer. Mission bedrives i Belgiska och Franska Kongo i Afrika, i Kina och Ost-Turkestan i Asien, i Ryssland och Lappland samt bland sjömän.

I Kongo finnas 11 huvudstationer och 263 bistationer.

Där finnas nu 12,076 församlingsmedlemmar och 11,107 elever i olika skolor. Ett evangelist- och lärarinnese-minarium, fyra sjukhus samt två industriskolor äro upprättade. Under 1922 döptes 4,032 infödda.

I Kina bedrives mission vid 8 huvudstationer och 42 utstationer. Församlingsmedlemmar finnas till ett antal av 2,004 och i olika skolor undervisas 3,150 elever. Där finnas två seminarier för utbildande av infödda manliga och kvinnliga missionsarbetare. Fyra sjukhus äro upprättade.

I Ost-Turkestan bedrives mission både bland muhammedaner och kineser vid fyra stationer. Församlingsmedlemmarnas antal vid förra årsskiftet var 50. I olika skolor mottaga 360 elever undervisning. Två barnhem äro upprättade och läkaremission bedrives vid två sjukhus. Särskilt den sista tiden har denna mission kröntes med välsignelse, såsom den ock haft särskilda svårigheter att bekämpa.

I Lappland äro missionsarbetare anställda i Lycksele, Gunnarn, Stensele kyrkoplats, Vilhelmina och Dorotea.

Sjömansmission bedrives i Sunderland i England, och anslag gives till mission i svenska hamnar.

De insamlade medlen sändas till Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm C.

Blive då denna missionsvecka på allt sätt till rik välsignelse!

Berättelser och bilder ur verkligheten.

Av J. Lönner.

Pris häft. 1: 50, kart. 2: 25, klotb. 2: 75.

»Det är särdeles många år sedan jag läste en berättelsebok med så odelad tillfredsställelse. Ty det är icke blott denna enkla värdighet över språket, som gläder hjärtat, och denna levande framställning, utan det är också kraft över berättelserna — — —»

(Jönk.-posten.)

»Arbetet utgör en samling drag och skildringar — — — över vilka det vilar något av nästan apostolisk äkthet, djup och omedelbarhet, som gör, att man vid läsningen får så starka intryck av bokens anda — — —»

(C. B.—n i tidn. Svenska Söndagsskolan.)

Svenska Alliansmissionens Förlag,
Jönköping.

Restur

för kongomissionär G. A. Jacobsson
i Dalarne och Västmanland.

Oktober 13, 14 Orsa; 15, 17 Mora; 18 Särna; 19 Idre; 20, 21 Flötingen, Starbo; 23 Idre; 24 Särna; 25, 26 Sörsjön; 27, 28 Transtrand; 30, 31 Lima.

November 1, 2 Malung; 3, 4 Yttermalung; 6—7 Äppelbo; 17, 18 Särna; 19 Smedsbro.

Kallekter upptagas tacksamt för Svenska Missionsförbundets kongomission.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Nya böcker

Stjärnor och irrbloss.

Berättelse av *J. A. Ekelöf*. Pris 4: 50.

Sondöttrarna på Videsjö.

Berättelse av *Anna Carlsdotter*. Häft 2: 50.
inb. 3: 50.

Ett offer.

Berättelser av *Huldi Torckell*. Häft. 2 kr.,

inb. 3 kr.

Julklappsverserna

och andra barnberättelser av *Anna Ölander*.
Häft. 2 kr., inb. 2: 75.

Livets land.

Berättelse av *Anders J. Erikholm*. Övers.

från danskan. Häft. 2: 25. inb. 3: 25.

Kamp och seger.

Berättelser av *Fru Adolf Hoffman*. Bemynd. övers. fr. tyskan av *Aline Cronhielm*.
Häft. 1: 75, inb. 2: 75.

Söndagstankar.

Av *M. von Hochfeld*. Bemynd. övers. från tyska originalets sjunde uppl. av *Carl Dymling*. Häft. 2 kr., klotb. 3: 50.

På ensam stråt.

Strövtåg och öden fjärran och nära, skildrade för ung och gammal av *E. Melander*. 3:e uppl. Häft. 7: 50, klotb. 9: 25.

Erhålles i bokhandeln och direkt från

Lindblads Förlag, Uppsala.

Oljemålningar.

Om ni önska en vacker oljefärgstavla till eder predikolokal, så tillskriv *H. Melander*, Hidingebro.

Över Pamir och Himalaja

är titeln på

Gottfrid Palmbergs bok

över missionärers spännande och riskuppfyllda färd från Ost-Turkestan till Sverige.

Pris endast 90 öre.

Erhålles hos alla bokhandlare.

**Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.**

Vår älskade make och fader

Olof Edgren

har i dag ingått i den eviga vilan i en ålder av 68 år, djupt sörjd och saknad av oss, släktingar och vänner.

Södra Fjäll, Åmotfors den 9 sept. 1923.

Anna Edgren.

Ruth och Nils Brunzell.

Ann-Marie.

Barbro.

Sv. Missionsförb. sängb. n:o 351.

Farväl! Nu vill jag somna
Och fridens hem bebo.
O, varen snart välkomna
Till samma goda ro!
Ack, ljuvt är vilans läger
Och natten fort förbi,
Farväl! Mitt hjärta säger:
I himlen råkas vi.

REN, VIT TVÄTT

erhålles utan skrubbing eller slitning å tyget

Tvättmaskin »SVIFTSURE» å Kr. 21: —.

Sparar tid, arbete och hälsa. Sändes till denna tidnings läsare på 14 dagars prov franco. Skriv genast och beordra för julen.

Hadar Bäckström, FRÖVI.

KRISTINEHAMNS PRAKTISKA SKOLA

— 46:te läsåret. —

Nya kurser börja 1 nov. i

Handelsskolan. 7 mån. Praktisk-merkantil utbildning för handelsyrket. Lämplig kurs för pers. som komma att syssla med kommunalförvaltning, taxeringar, boutredningar, revisioner, agenturer o. d. För allmänbildning och fackutbildning. Platsanskaffning så långt möjligt.

Tekniska skolan. 7 mån. byggnadskurs. Synnerligen lämplig för pers. med praktik. Ritning, konstruktions- och formlära, hållfasthets- och kostnadsberäkningar, interiörer och möbler.

Obs. I avd. för kvinnl. slöjd kunna ytterligare några elever mottagas.

Undervisningsvana lärare. Delvis individuell undervisn. Under Skolöverstyrelsens inspektion.

Prospekt omgående.

Adr. **Praktiska Skolan, Kristinehamn.**

Gynna tidningens annonsörer!

Skogen

bondens guldgruva,
med förord av: Profes-
sor A. Vahlgren och
Hovjägm. C. Ad. Öhrström.

I alla boklädor. Förlag: J. H. Hedenström,
NORRTELJE.

LJUNGS CHOKLAD
HÖGST I KVALITÉ · LÄGST I PRIS
· PROVA DEN ·

Bland Skördemän i Kongo

Av

Missionsföreståndare J. NYRÉN.

Av denna bemärkta bok fin-
nes en mindre upplaga kvar.

»En verklig bokskatt, som bör finnas i
varje hem med intresse för missionen».

Stockholms-Tidningen.

Finnes hos alla bokhandlare.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.

Den kände missionärsveteranen

JOH. SKÖLD

har i boken

Seng Ming Tang

givit en intressant skildring från missions-
arbetet i Kina.

Pris häft. 75 öre.

Genom missionskännedom ökas missionsintresset.

Erhålles hos alla bokhandlare.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.

Semesterhemmet Borgen

Helinackordering. Verkligt god helinackordering
med gott bord och trevliga rum till låga priser.

Husmoderskurser börja varje kvartal och vara 3
månader. Undervisningen meddelas av väl kvalifi-
cerad lärarinna. På grund av statsunderstöd kun-
na låga avgifter hållas. S. M. U. medlemmar äga
företräde. Begär prospekt och upplysningar!

Postadress: Stocksund. Tel.: Stocksund 445.

Restur

för söndagsskolmissionär O. Fr. Thegerström,
Dalarne.

Oktober 9 Korskrogen; 10 Bälinge; 11 och 12 Fol-
kärna; 13 och 14 f. m. By norra; 14 e. m.—16 By södra;
17 Tyskbo; 18 och 19 Krylbo; 20 och 21 f. m. Avesta;
21 e. m. Gustafs; 22—24 Stora Tuna; 25 Ludvika; 26
Sörvik; 27 och 28 Grängesberg.

Kollekt och bidrag mottages för söndagsskolverksam-
heten.

KONFERENS i UMEÅ

för det andliga livets fördjupande hålles v. Gud, den 18—21 oktober.

Medverkande bliva sekr. i diakonistyr. pastor Bengt Jonzon, missionssekr. C. G. Lundin, pastorerna
J. Hagner, Frits Peterson och brigadör Malmström.

Deltagarekort à 2 kr. sändes mot postförskott från konferensbyrån, Luth. Missionshuset, Umeå. Tel. 517.

Kommittéade.